

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: Z.H.**, nar. X, státní příslušnost Č., trvale bytem v Č., Z., L., H. Ch., S.A.Ch. 170, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem v Praze, Opletalova 25, proti **žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P.O.Box 78, 130 51 Praha 3, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8.6.2015, č.j. CPR-3151-3/ČJ-2015-930310-V243,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8.6.2015, č.j. CPR-3151-3/ČJ-2015-930310-V243, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 19.12.2014, č.j. KRPU-61277-213/ČJ-2011-040026-SV, jímž bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 1 rok. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu

na území České republiky. Současně byla určena podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Zároveň bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného jsou v rozporu s ustanovením § 2 odst. 1, odst. 4, § 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a dále v rozporu s ustanovením § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce se žalovaná nedostatečně zabývala odvolacími námitkami, respektive naprosto špatným způsobem právně posoudila námitky žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní vyhoštění je v daném případě zcela zásadní zásahem do soukromého a rodinného života žalobce a řízení mělo být z tohoto důvodu, tedy z důvodu nepřiměřenosti zastaveno. Důsledek rozhodnutí o správním vyhoštění je nejen nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, ale především je rozhodnutí zcela nedostatečně odůvodněno v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán se téměř nezabýval jednotlivými skutečnostmi ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, respektive se blíže zabýval pouze okolnostmi svědčícími v neprospěch žalobce, což zcela jednoznačně zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost. Správní orgán I. stupně zcela pominul specifickou situaci žalobce, neboť celá jeho rodina žije na území České republiky, a to rodina nejbližší, konkrétně matka, bratr a sestry. Všichni členové rodiny zde přitom pobývají legálně. Žalobce hovoří plynouou češtinou a na území České republiky má kromě své rodiny vybudováno široké sociální a kulturní zázemí a rovněž zde má české přátele a známé. Právě s ohledem na rodinné vazby nemohlo být žalobci správní vyhoštění uloženo podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce poukázal dále na to, že řízení o správním vyhoštění bylo se žalobcem vedeno 4 roky, kdy ten byl během tohoto řízení rodinným příslušníkem občana EU a nalézací správní orgán či žalovaná měly příležitost řízení kdykoliv zastavit. Dále žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19.4.2012, č.j. 7 As 6/2012 – 29, dále ze dne 6.12.2011, č.j. 8 As 32/2011 – 60, a ze dne 6.8.2013, č.j. 8 As 68/2012 – 39. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být brány v cizineckých věcech v potaz mimo jiné především rodinná situace, rozsah, v jakém by byly soukromí, anebo rodinný život cizince narušeny a vliv na osobní, soukromý a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli plné právo zůstat v hostitelském státě na základě samostatného pobytového oprávnění. Žalobce dále naprosto nesouhlasil se způsobem, jakým se žalovaná vypořádala s jeho námitkou neaktuálnosti závazného stanoviska, které k možnosti vycestování cizince vydává Ministerstvo vnitra České republiky. Žalobce má za to, že správní orgán je povinen si závazné stanovisko vyžádat před vydáním rozhodnutí a s tímto aktuálním stanoviskem následně seznámit účastníka řízení, tedy žalobce. Nemůže naprosto obstát, pokud se správní orgán opírá v rámci svého rozhodnutí o stanovisko téměř 2 roky staré a neaktuální, s odůvodněním, že situace cizince se nezměnila. Napadené rozhodnutí rovněž nemůže obstát, neboť se správní orgán přiměřeností rozhodnutí podle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců téměř naprosto nezabýval.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě uvedla, že je přesvědčena, že výrok napadeného rozhodnutí je v souladu se zákonem a odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobce ve své replice poukázal na to, že žalovaná zcela pominula okolnosti klíčové pro celý případ. Opět zdůraznil, že se žalovaná nezaobírala negativní podmínkou, za níž není možné správní vyhoštění uložit. Žalovaná se nepokusila zjistit důležité okolnosti pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu. Žalobce opět poukázal na to, že celá jeho rodina žije na území České republiky, a to rodina nejbližší, konkrétně matka, bratr a sestra, kteří zde pobývají legálně. Aktuální rodinné zázemí dle žalobce není v rozhodnutí vůbec řešeno.

Při jednání právní zástupce žalobce v plném rozsahu odkázal na znění žaloby, když současně zdůraznil, že žalobní námitky jsou dvě, a to jednak nesprávné zhodnocení přiměřenosti zásahu do rodinného života žalobce a tedy z hlediska ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců nedostatečně zjištěný skutkový stav, a jednak skutečnost, že nebylo opatřeno aktuální stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobce. V závěrečném návrhu právní zástupce žalobce navrhl, aby žalobě bylo vyhověno, a aby byla mu přiznána náhrada nákladů řízení.

Žalovaná se z účasti na jednání soudu řádně omluvila.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 10denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si u žalované vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti spočívající v nevypořádání důvodů odvolání. Odvolání žalobce obsahuje námitku porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť nemělo být žalobci umožněno před vydáním rozhodnutí vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. K tomu žalovaná na str. 5 svého rozhodnutí poukázala na to, že žalobce byl vyrozuměn o této možnosti dne 24.11.2014 a po ukončení dokazování se již další dokazování ke kterému by se mohl žalobce vyjadřovat neprovádělo, včetně výsledku žalobce. Dále bylo v odvolání správnímu orgánu I. stupně vytýkáno, že nebyla posuzována kritéria § 174a zákona o pobytu cizinců, s čímž se však žalovaná vypořádala na str. 6 žalobou napadeného rozhodnutí, kde se s náhledem i rozbohem správního orgánu I. stupně ztotožnila a který je v rozhodnutí správního orgánu I. stupně uveden na str. 15 až 17. Správní orgán I. stupně posuzoval vztah žalobce s matkou, bratrem i sestrou, konstatoval, že v Č. žije žalobcův otec, sestra, strýcové i tety, dále posuzoval i ekonomické vazby, společenské a kulturní vazby na Českou republiku, přičemž konstatoval jejich absenci. K námitce neaktuálnosti závazného stanoviska Ministerstva vnitra žalovaná na str. 7 uvedla, že nevznikla potřeba aktualizovat původní stanovisko, neboť ani z vyjádření žalobce ani z informací o zemi původu nevyplývá, že by došlo ke změně okolností důležitých pro vycestování. Závěrem

žalobce v odvolání namítl, že délka uloženého správního vyhoštění se mu jeví nepřiměřenou. Žalovaná poukázala na to, že délka uloženého správního vyhoštění byla uložena při dolní hranici zákonného rozpětí, které činí 1 až 3 roky, a proto se nejedná o nepřiměřenou a ztotožnila se se závěry správního orgánu I. stupně. Z takto předestřených závěrů má soud za to, že žalovaná v dostatečné míře reagovala na odvolací námitky žalobce tak, aby rozhodnutí splňovalo kritéria přezkoumatelnosti, přičemž soud neshledal ani porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Zda se jedná o závěry správné, bude v rozsahu uplatněných žalobních námitek rozebráno níže.

Žalobce argumentuje tím, že naplňuje podmínky ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu, a proto mu není možno uložit správní vyhoštění. Tyto podmínky shledává v tom, že na území České republiky žije jeho rodina a žalobce si zde vybudoval široké sociální a kulturní zázemí.

Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Podle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Za podstatnou ve věci považuje soud nespornou skutečnost, že žalobce pobýval na území České republiky v období od 2.11.2010 do 23.5.2011 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. K žalobci je nutno uvést, že se jedná o dospělou, samostatnou, v současné době 31letou osobu, která není závislá na fyzické pomoci matky či jiné osoby z rodiny. Žalobcova matka, bratr i sestra jsou rovněž osobami samostatnými a dospělými, které nejsou existenčně závislé na žalobci. K přerušení bezprostředních vztahů s matkou došlo již dávno, neboť ta přicestovala do České republiky již v roce 1998, což znamená, že žalobce pobýval na území Č. bez matky 12 let. Z výsledku matky žalobce paní X.G. ze dne 22.3.2013 vyplývá, že žalobce je zdravý a je živěn z finančních prostředků matky a otce, neboť provozují supermarket v Č., který vede jeho otec. V Č. žije i další část žalobcova příbuzenstva. Ve správním řízení nevyplývalo, že by žalobce měl ekonomické, kulturní či společenské vazby na Českou republiku, resp. že by se jednalo o vazby významně silnější než vazby k Č. Žalobce měl na území České republiky přítelkyni, českou občanku, B. V., avšak tento vztah již skončil a děti z něj nevzešly. Jiné vazby podobného druhu nebyly v řízení zjištěny.

Soud si je vědom těžkostí, které může opuštění území České republiky přinést rodině žalobce, na druhou stranu je nutno konstatovat, že žalobci bylo uloženo vyhoštění jen na dobu 1 roku, tedy při spodní hranici zákonného rozpětí. Rodina žalobce může vycestovat za žalobcem nebo může vyčkat na území České republiky jeho návratu poté, co uplyne doba

správního vyhoštění a žalobce si vyřídí legální povolení k pobytu. Žalobce může se všemi členy rodiny na území České republiky udržovat kontakt dálkovými komunikačními prostředky. Soud poukazuje na to, že žalobce si tuto situaci vedoucí až k jeho správnímu vyhoštění přivodil sám svým jednáním a jen on za ni nese odpovědnost. Vzhledem ke všem uvedeným důvodům tak soud shledal uložené správní vyhoštění jako přiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce. Soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že u žalobce není dána překážka vyhoštění zakotvená v ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

K námitce nutnosti opatřit podle ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců nové závazné stanovisko Ministerstva vnitra o situaci v Čínské lidové republice, neboť stanovisko ze dne 22.3.2012 již nebylo v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalované aktuální, soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.11.2014, sp. zn. 6 Azs 225/2014, www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že v řízení o správním vyhoštění nevystává potřeba vydat nové závazné stanovisko podle ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců, ani potřeba ověření původního závazného stanoviska, jestliže ani ze strany stěžovatele (jako účastníka řízení) ani z informací o situaci v zemi původu, žádné nové, pro rozhodnutí o možnosti vycestování neustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců relevantní, skutečnosti od doby vydání původního závazného stanoviska do doby rozhodnutí o správním vyhoštění správním orgánem I. stupně, a ani poté v odvolacím řízení, nenastaly.

Soud si je vědom toho, že oproti uvedenému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11.11.2014 je v daném případě stanovisko Ministerstva vnitra podstatně starší, a to více jak tři roky. Přesto má soud za to, že nebylo nutné nové závazné stanovisko opatřovat. V daném konkrétním případě je nutno přihlédnout k tomu, že žalobce sám ke své osobě neuvedl žádné relevantní informace, které by nasvědčovaly tomu, že by zde existovaly překážky jeho vyhoštění. Navíc žalobcova rodina může na území Č. podnikat a obecně známou skutečností je fakt dlouhodobě nezměněného politického a společenského klimatu v Č. Na základě těchto skutečností se soud se závěry žalované ztotožnil a i tuto námitku shledal nedůvodnou.

Soud uzavírá, že žalobní tvrzení neshledal důvodnými, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované podle obsahu správního spisu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 19. srpna 2015

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová